

NOVÝ DOMOV

Rozárka

Ellen Milesová

bambôok

bamb**oo**k

NOVÝ DOMOV

Rozárka

Ellen Milesová

*Speciální poděkování mé drahé
odbornici na kočky Kristin Earhartové
za veškerou její pomoc.*

Kapitola 1

„Hej, Michale, počkej!“ Maruška Bártová, které všichni říkali Mája, se řítila po chodníku ve snaze dohonit svého staršího bratra.

Šlápla na brzdu své koloběžky a zpomalila, aby si mohla narovnat obrázek, který držela srolovaný pod paží. Přejela pohledem ulici před sebou. Zjišťovala, kde je její bratr. Jako obvykle byl daleko vpředu. Michal měl vždycky spoustu energie, dokonce i po dvouhodinovém běhání po basketbalovém hřišti.

Mája a Michal se vraceli domů z odpoledních kroužků v místním komunitním centru, kde pracoval jejich tatínek. Mája chodila na výtvarku a Míša hrál basket.

„Pohni sebou, hlemýždi,“ houkl Michal přes rameno. „Jestli se chceš ještě zastavit U Fouska, musíme si pospíšit.“ Když to Mája uslyšela, chytla řídítka a hned vyrazila.

Vždycky se těšila, že bude moct pozorovat zvířátka ve velikém okně místní veterinární ordinace U Fouska. Paní veterinářka Bera-
nová se často starala o zvířata, když jejich majitelé museli odjet pryč. Navíc spolupra-
covala s místním útulkem a snažila se pro opuštěná zvířata najít vhodné majitele. A ně-
kdy dokonce nechala Máju a Míšu, aby si se zvířátka pohráli.

Když Mája uviděla bratra, jak mizí za rohem cihlové budovy na konci bloku, ještě zrychlila.

O chvilku později i Mája zabočila u stejné budovy a prudce zabrzdila před oknem ve-
teriny. Mezi klecí se štěnaty neurčité rasy a přepravkou se siamskou kočkou tu měla pelíšek tři nejroztomilejší koťátka, jaká Mája kdy viděla. Koťata přivírala očka a protaho-
vala se, jako kdyby se právě probudila.

„Jé,“ vydechla Mája. „Jsou nádherná. Mu-
sejí být nová. Ještě jsem je tady neviděla.“
Dvě koťata byla mourovatá. Jedno mělo re-
zavé a krémové pruhy, druhé bylo šedobílé.

Ale nejroztomilejší bylo třetí kotě s jasně zelenýma očima. Bylo celé černé, jen pod bradou mělo chomáček bílých chloupků. „Podívej, jakou má krásnou náprsenku. Vypadá, jako by bylo vystrojené v obleku.“ Mája milovala černobílé kočky. „Kdyby bylo moje, říkala bych mu Oreo.“

„Fuj!“ Michal se na ni zašklebil. „Nikdy nepojmenovávej žádné zvíře po jídle. Nebudeš ho přece jíst, ne?“

Mája se na něj také zašklebila. Nerada to přiznávala, ale měl asi pravdu.

„A navíc,“ pokračoval Míša, „víš, že maminka nám žádné zvíře stejně nedovolí. A kdyby náhodou jo, já bych určitě chtěl psa.“ Ukázal na bílé štěně, které mělo kolem jednoho ze svých tmavě hnědých očí karamelově zbarvenou skvrnu.

„Ani náhodou!“ odsekla Mája. „Jestli někdy budeme mít nějakého domácího mazlíčka, rozhodně to bude kočka.“ Nemohla dopustit, aby jejich zvíře vybíral Michal jen proto, že byl o dva roky starší. Kočky byly